

opusdei.org

Dopis od preláta (duben 2011)

Blahořečení Jana Pavla II. a některé ze scén evangelia, které nám Církev doporučuje, jsou podle preláta Opus Dei pozváním, abychom intenzivně prožívali toto postní období.

13.04.2011

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

I v průběhu postní doby milujme obrovské bohatství, které nám Církev dává v Božím Slově, neboť ono nás

podněcuje vydávat se s novou energií na velikonoční cestu. **Rozjímáním a přijímáním Slova za účelem jeho denního prožívání, říká papež, se učíme drahocenné a nenahraditelné formě modlitby. Pozorným nasloucháním Bohu, který promlouvá do našich srdcí, živíme cestu víry, na kterou jsme se vydali v den našeho křtu.[1]**

Na této cestě jsme vedeni naším pánem Ježíšem Kristem. On sám nám říká: *Já jsem cesta, pravda a život.*[2] Sv. Augustin ve svém komentáři této pasáže evangelia sv. Jana říká: „Není vám řečeno, pracujte při hledání cesty k pravdě a životu; to vám není řečeno. Vstávej lenochu: sama Cesta k tobě přišla a probudila tě z tvého spánku. Pokud ses už probudil, vstaň a chod.“[3]

Druhá polovina postní doby pro nás představuje dobrou příležitost k ohlédnutí se za předsevzetími, která

jsme na počátku těchto týdnů učinili, a obnovení naší upřímné touhy dobře se připravit na Svatý týden a Velikonoce. K tomu můžeme použít jako průvodce našimi úvahami evangelijní texty, které budeme číst při mších svatých během následujících nedělí, jak nám to Benedikt XVI. doporučuje ve svém postním poselství pro letošní rok. Můžeme také rozjímat o dalších výročích a událostech těchto dní, včetně šestého výročí úmrtí Jana Pavla II., které bude zítra 2. dubna, a jeho blahořečení, které proběhne 1. května.

Výročí úmrtí Jana Pavla II. dává vzpomenout na příklad věrnosti Bohu, který Svatý otec dal Církvi a světu. Hluboký účinek, který jeho svatá smrt zanechala na celém světě, a mimořádná účast lidí všech věkových kategorií, zejména mladých, kteří v průběhu těchto dní přicházeli do Říma, aby doprovázeli

jeho svaté ostatky, byly jasným znamením, že srdce mnoha lidí stále bijí vírou, ač někdy ukrytou pod rouškou rutiny a dokonce i hříchu. Ale dech Ducha svatého (jako se tomu stalo během oněch nezapomenutelných dnů v dubnu 2005), může probudit mnoho duší k hlubokému obrácení a opět je přivést do Boží blízkosti.

Ke stejné nadpřirozené reakci došlo zanedlouho, 19. dubna, při volbě papeže Benedikta XVI. Byli jsme hluboce pohnuti a vděční, že jsme byli svědky pravdy, když Svatý otec při mši zahajující jeho službu jako nástupce sv. Petra, zdůraznil: **Církev žije!** Neboť Církev nemůže nikdy zahynout (i když se občas může zdát, že se hroutí), protože ji vždy doprovází Utěšitel. A Ježíš Kristus, zmrtvýchvstalý a slavný Král všeho tvorstva, je hlavou své Církve.

Tato jistota, vycházející z víry, se tyčí jako nehybná skála naší naděje a nadpřirozeného optimismu. ***Náš Bůh Otec je milujícím Otcem. Aby nám toto pomohlo pochopit, Písmo nám názorně ukazuje, že se o nás stará jako o zřítelnici svého oka (Dt32:10). Nikdy nepřestává, skrze Ducha svatého, posvěcovat Církev založenou jeho milovaným Synem.***

[4] Tato slova sv. Josemaríi nás naplňují útechou a důvěrou uprostřed překážek, které na tolika rovinách brání pouti Božího lidu. ***Mějte důvěru, pokračuje, neboť Církev je nezničitelná ... Také bych chtěl, abyste uvažovali nad tím, že i kdyby lidské pády byly četnější než chrabré skutky, jasná a nepopíratelná mystická podstata Církve, i když smysly neuchopitelná, by přetrvala. Církev by působením Ducha svatého a milující přítomností Boha Otce nadále byla tělem Krista, našeho Pána.***[5]

Jsem si jist, že nadcházející blahořečení Jana Pavla II. bude dalším znamením svatosti tajemného těla Krista, obnovující síly Utěšitele a milosrdenství Boha Otce: zkrátka lásky Nejsvětější Trojice, která Církev nikdy neopouští. A jsem přesvědčen (a prosím o to Boha), že pozvednutí tohoto svatého papeže na oltář ve světě a v Církvi opět vyvolá proud víry a lásky a vděčnosti k našemu Pánu a důvěryplné přilnutí k naší Matce Církvi. Vždycky jsem byl pohnut, když Jan Pavel II. vyprávějí o věrnosti (užívaje výrazů podobných těm, které lze nalézt v kázáních sv. Josemaríi) říkal, že nezbytným předpokladem pro tuto věrnost je neustálá ‚kontinuita‘.

Nyní se ale, jak jsem již navrhl na začátku dopisu, pokusme připravit na Velikonoce tak, že budeme v naší osobní modlitbě rozjímat nad evangelijními texty, které nám v těchto týdnech předkládá liturgie.

Podívejme se s odvahou na to, zda jsme doprovázeli a doprovázíme Ježíše zblízka, zda mu nasloucháme a děláme to, co nám říká, a nikdy ho nenecháváme osamocенého.

Příští neděli, čtvrtou postní, budeme číst scénu uzdravení muže slepého od narození, v níž se Kristus zjevuje jako světlo světa. Potom, co mu pomazal oči blátem, udělaného z prachu země a božských slin, říká: *Jdi se umýt v rybníku Siloe – to slovo znamená „Poslaný“.* Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl.[6]

Později evangelista vypráví o dialogu mezi Ježíšem a oním mužem. Každý z nás by si měl otázku našeho Pána slepci vzít za svou: *Věříš v Syna člověka?*[7] Opravdu věříte – ne pouze svým intelektem, ale také svým srdcem, svou vůlí a celým svým bytím - že Kristus je váš Spasitel, že on je vtěleným Božím Synem, který pro vás i pro mě zemřel a zase vstal? Toto vyznání víry, které slavnostně

obnovujeme při velikonoční vigílii, musí zahrnovat celou naši bytost, aniž bychom si vyhrazovali sebemenší místo pro naše sobecké plány, pro zápletky našeho vlastního já. Bojujme a vzdávejme se ochotně a radostně všech záměrů, které, ač dobře promyšlené, se nevejdou do Záměrů Božích (s velkým Z), které každému z nás ukazuje. Snažme se pomáhat druhým, aby se jejich oči otevíraly Božímu světlu. A pokorně prosme našeho Pána o milost víry pro nás i pro ostatní.

Následující neděli, pátou postní, uslyšíme pasáž o vzkříšení Lazara. Ježíš koná velký zázrak a názorně projevuje své božství. Neboť kdo kromě Boha může vrátit život muži, který byl mrtvý po několik dní? Pán nás oslovuje stejně jako Lazarovu sestru Martu: *Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?[8]*

Ona žena, i přes hlubokou bolest způsobenou smrtí svého bratra, neváhá vyznat svou víru v Boha života i smrti: *Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.*[9] A zázrak se uskutečnil.

Takové zázraky se budou opakovat i v našich životech a v životech mnoha dalších lidí, které chceme doprovázet na jejich cestě k Ježíši, bude-li naše víra silná. Jak nás ujistil sv.

Josemaría: ***Nikdy nezoufej. Lazar byl mrtvý a rozkládal se: „Pane, již je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den, řekla Marta Ježíšovi.“ Uslyšíš-li Boží vnuknutí a budeš-li je následovat: „Lazare, vyjdi ven!“ - vrátíš se do Života.***[10]

Náš Otec bystrým pohledem, který mu Bůh udělil, aby pronikl do duchovního významu Písma svatého, nás často vyzýval, abychom hlouběji pronikali do této scény. Při kázání k malé skupince lidí v roce 1964 řekl: ***Při přemýšlení o radosti oné***

*rodiny, oněch svědků toho
zázraku, při přemýšlení o radosti
samotného Ježíše, se srdcem
přetékaícím radostí nad štěstím
druhých (podobně jako plakal nad
slzami Marty a Marie), mi přišla
na mysl ona střelná modlitba,
kterou tak často opakujeme:
omnia in bonum! (Srov. Řím 8:28),
vše, co se děje, je k dobrému.
Včetně utrpení, pokud ho v sobě
pošetile neživíme, nebo ho
vymýšlíme složitými konstrukcemi
naší vlastní představivosti. Bez
ohledu na to, co se stane v našem
životě, pokud se odevzdáme do
Božích rukou, budeme čerpat klid
a sílu, protože Boží milost z nás
učiní účinné nástroje.[11]*

Květná neděle zahajuje na konci
postního období Svatý týden. Je, jako
tomu bylo dříve, „branou“ uvádějící
nás do dnů tak rozhodujících pro
dějiny spásy. Na Zelený čtvrtek, v
ranních hodinách, koncelebruje

biskup obklopen svými kněžími mši svatou za účasti Božího lidu. V průběhu této mše svaté jsou žehnány posvátné oleje určené ke svěcení oltářů, mazání katechumenů (kteří jsou po obdržení křtu podobni oltářům věnovaným Boží službě) a udělování svátosti pomazání nemocných. Kromě toho je svěceno i křížmo, které bude použito pro svátost biřmování, jež pokřtěným uděluje křesťanskou dospělost. V průběhu tohoto obřadu kněží obnovují své kněžské sliby, které složili v den svého vysvěcení. Všichni členové kněžského lidu, jak služební kněží, tak i laici, mohou ze slavení této liturgie hodně čerpat. Je to příhodná chvíle k zintenzivnění našich prosb k věčnému veleknězi Ježíši, aby bylo mnoho svatých kněží, a aby věřící laici, muži i ženy, každý ve svém stavu vážně usiloval o svatost!

Ve večerních hodinách, během mše *in Cena Domini*, si zvláště připomínáme ustanovení eucharistie a služebného kněžství. Aktuálnost svátostné obnovy velikonočního tajemství, aktuálnost Kříže (který náš Pán předjímal při poslední večeři), se zpřítomňuje při každé eucharistické slavnosti a obzvláště na Zelený čtvrtek. Užasněme nad trvalostí „tady a teď“ oběti na Kalvárii, zejména při mši *in Cena Domini*. Na Zelený čtvrtek, před proměněním, vkládá římský kánon do úst kněze slova vhodná právě pro tuto slavnost: *Neboť on právě dnes, večer předtím, než trpěl za naši spásu a za spásu celého světa, vzal do svatých a ctihodných rukou chléb...*[12]

Prosme Nejsvětější Trojici, aby nás přebytek lásky, kterou nám Kristus prokázal, nikdy nenechával netečnými. Nejenže za nás na Kříži jednou a provždy položil svůj život, ale chtěl ustanovit svatou Eucharistií

a kněžství, abychom vždy a všude, až do jeho slavného příchodu na konci času, mohli vstupovat v živý a opravdový kontakt s jeho spásnou obětí. Skloňme svá srdce v „adoraci tohoto tajemství: velkého tajemství, tajemství milosrdenství. Co víc pro nás mohl Ježíš vykonat? V eucharistii nám opravdu projevuje lásku, která jde „do krajnosti“ (srov. Jan 13,1), lásku, jež nezná míru.“[13]

Večerní mše na Zelený čtvrtek nás připravuje na památku Pánova utrpení a smrti v následující den. „Existuje neoddělitelné spojení mezi Poslední večeří a Ježíšovou smrtí. Při poslední večeři Ježíš dává své Tělo a svou Krev, tedy své pozemské bytí, předvídaje svou smrt a přetvářeje ji ve skutek lásky.“[14] Řekněme Spasiteli v tento den, při uctívání svatého Kříže, upřímné *děkuji!*, které, doprovázené touhou být mu co nejvíce věrnými, nás podnítí k

vytrvalému pokračování na radostné cestě ke svatosti.

Blížíme se k předvečeru Vzkříšení. Bílá sobota, když čekáme na konečné vítězství našeho Pána, je dnem ticha a usebrání. Oltáře jsou bez výzdoby a nekoná se žádný liturgický obřad. Uvědomujeme si rovněž nepřítomnost Nejsvětější svátosti, která je uchovávána na odděleném místě pro případ, kdyby jí bylo zapotřebí podat jako viaticum. Letos připadá na 23. duben, výročí prvního svatého přijímání a biřmování sv. Josemaríi.

Tyto okolnosti (nemožnost sloužit eucharistickou obětí) mi připomínají, že na zlaté výročí kněžství našeho Zakladatele Boží prozřetelnost zařídila, že nemohl sloužit mši svatou, protože byl Velký pátek. Avšak pro jeho úzké spojení s obětí kříže byl celý jeho den mší (snad ještě intenzivněji, než bývalo

zvykem). Vyzývám vás, abyste se utíkali pod jeho přímluvu, abychom během dnů svatého Tridua byli zvláště sjednoceni se zápalnou obětí našeho Pána a snažili se tak o co nejúžší spojení s jeho obětí.

Konečně, na velikonoční vigilií, **když obnovujeme své křestní sliby, znovu potvrzujeme, že Kristus je Pánem našeho života, života, který nám Bůh svěřil, když jsme byli ,znovuzrozeni z vody a Ducha svatého,’ a znovu vyznáváme svůj pevný závazek odpovídat na působení milosti, abychom mohli být jeho učedníky.[15]**

A znovu opakuji svou prosbu: modlete se na mé úmysly. V těchto několika posledních týdnech, jak jsem vám už sdělil, se jejich podstatná část zaměřuje na následy zemětřesení v Japonsku a vojenské konflikty v různých částech světa, zejména v Pobřeží slonoviny a Libyi.

Utíkejme se k naší Paní, *Královně Míru*, a vzývejme ji s vírou v litaniích svatého růžence. A budme i nadále úzce spojeni se Svatým otcem, zejména 19. dubna, výročí jeho zvolení na Petrův stolec. Modlete se i za mne, neboť 20. tohoto měsíce začínám nový rok své pastorační služby Církvi jako prelát Opus Dei.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. dubna 2011

1 Benedikt XVI., *Poselství k postní době 2011*, 4. listopadu 2010, č. 3.

2 *Jan* 14:6.

3 *Breviář*, 2. Čtení 4. neděle postní (Sv. Augustin, Traktát 34 o Evangeliiu sv. Jana).

4 Sv. Josemaría, *Homilie o nadpřirozené povaze Církve*, 28. května 1972.

5 *Ibid.*

6 *Jan* 9:6-7.

7 *Ibid* 35.

8 *Jan* 11:25-26.

9 *Ibid*, 27.

10 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 719.

11 Sv. Josemaría, *Poznámky z rozjímání*, 22. července 1964.

12 *Římský misál*, První eucharistická modlitba, modlitba *Qui pridie* z večerní mše Zeleného čtvrtka.

13 Jan Pavel II., Encyklika *Ecclesia de Eucharistia*, 17. dubna 2003, č. 11.

14 Benedikt XVI., Promluva na generální audienci, 31. března 2010.

15 Benedikt XVI., *Poselství k postní době 2011*, 4. listopadu 2010, č. 2.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-duben-2011/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-duben-2011/)
(09.08.2025)